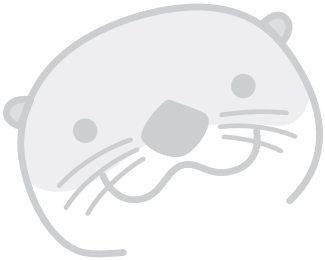

Rose

幼崽护养协会
ผมจะเป็นซูเปอร์ฮีโร่
ที่อนุบาลสัตว์
เล่ม 1

酒矣 จั๋วอี้
เขียน

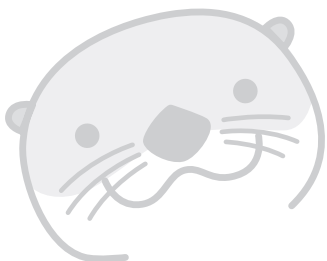
ซาเย็น Lover
แปล

ก า ร อ่ า น ตี อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ญ

เผ่าพันธุ์เจือกใช้เสียงร้องเพลงเป็นสื่อกลางของพลังพิเศษ
สำหรับเรื่องนี้เซี่ยหลวนได้ค้นคว้าความรู้เพิ่มเติมในภายหลัง
และเคยอ่านเจอตอนศึกษาทำความเข้าใจเรื่องลักษณะเฉพาะเล็กๆ น้อยๆ
ของแต่ละเผ่าพันธุ์ในอวกาศบนสตาร์เน็ต
— จั๋วอี้

คำแนะนำนักพิมพ์

นิยายเรื่องนี้มีแต่ “น้อง” เต็มไปหมด แต่ตัวละครพร้อมทำให้ทุกคน
ใจละลายไปกับความนุ่มฟู ถ้าพร้อมแล้วก็ขอเชิญขึ้นยานอวกาศพาณิชย์
สู่หมู่ดาวอันไกลโพ้น เพื่อเยี่ยมชมสมาคมอนุบาลสัตว์สาขาวินเป่าไปกับเรา
ได้เลยค่ะ

Rose

กดลอจ่อ

ທດສະວະນະ

บทที่ 1

วันแรกในฐานะพี่เลี้ยง

“อาหลวน คินนี้มีฝนดาวตกที่ร้อยละจะปรากฏให้เห็นสักครั้ง ด้วยนะ ฉันนัดเพื่อนสมัยเรียนไว้หลายคนว่าจะออกไปแถวชานเมือง นายก็ไปด้วยกันสิ” ปลายสายอีกด้านหนึ่งพูดด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นเล็กน้อย

ตอนนี้ชายหนุ่มที่นั่งอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์กำลังเอียงศีรษะแนบหูกับโทรศัพท์บ้าน ทั้งสองมือวางอยู่บนกราฟิแท็บเล็ต มือขวายังคงจับปากกาวาดรูปต่อไปพลางตอบกลับ “ข้างนอกหนาวเกินไป ไม่ไปหรอก”

“เจ้าเชี่ยจอมซี่เกียจ ทำไมไม่ซี่เกียจตายไปซะเลยล่ะ...” ในฐานะที่เป็นเพื่อนสมัยเด็กซึ่งเติบโตมาด้วยกันกับชายหนุ่ม ความสัมพันธ์ของพวกเขาจึงสนิทสนมตั้งแต่พี่น้อง ลูหยวนจึงไม่ต่อความยาวสาวความยืดกับชายหนุ่มที่ปฏิเสธอีก เอาแต่เพียงว่า “เอาเถอะ งั้นเดี๋ยวดีกว่า ฉันถ่ายรูปส่งให้นายดูสักสองสามรูปละกัน”

เชี่ยหลวนตอบกลับสองสามคำ รอจนปลายสายวางหูไป เขาถึงยกมือขึ้นหยิบโทรศัพท์ที่แนบอยู่ข้างหูกลับไปวางลงบนเบ้นตามเดิม

เวลานี้เชี่ยหลวนยังอยากจะทำงานต่ออีกหน่อย นิ้วของเขาจึงแตะลงบนจอกราฟิแท็บเล็ตอีกครั้ง แล้วจู่ๆ เขาก็เห็นลำแสงสายหนึ่งวาบผ่านหน้าต่างไปอย่างรวดเร็ว และวินาทีต่อมา...

เสียง ‘ตุ้ม’ ดังสนั่นจนทำให้เยื่อแก้วหูของเชี่ยหลวนสะเทือน เลี้ยววินาทีนั้นเองที่เขารู้สึกได้ว่าพื้นบ้านของตัวเองสั่นไหว

เวอร์เอี้ย

ดาวตกตกใส่สนามหญ้าบ้านเขา...?

เชี่ยหลวนกอดกราฟิกันแท็บเล็ตซึ่งเป็นดั่งแก้วตาดวงใจไว้ด้วยความ
มีนงครูหนึ่ง ก่อนจะหันไปมองสนามหญ้าง้านอก สุดท้ายจึงตัดสินใจ
เดินออกไปดู

เมื่อเดินออกไปยังลานเล็ก ๆ ที่อยู่ด้านนอก เชี่ยหลวนก็พบว่า
ต้นบอนไซที่ตัวเองเลี้ยงไว้อย่างทะนุถนอมอยู่ในสภาพจะโคนมิโคนแหล่
ทว่ายังไม่ทันได้ปวดใจ เชี่ยหลวนก็สังเกตเห็นหลุมที่เปล่งแสงสีทองจาง ๆ
อยู่บนพื้นถัดจากเขาไปไม่กี่ไกล

ห้องฟ้ามืดแล้ว วัตถุเปล่งแสงจึงมองเห็นได้อย่างชัดเจนท่ามกลาง
สภาพแวดล้อมที่มืดสลัว ขณะที่เชี่ยหลวนกำลังขึงใจว่าจะเข้าไปใกล้ ๆ
ดีหรือไม่ เขาก็พลันเห็นลูกไฟสีทองลอยเด่นสะดุดตาขึ้นจากหลุมที่ไม่รู้ว่า
ลึกแค่ไหน

“...” เชี่ยหลวนมูมปากกระตุกพูดไม่ออก ทว่าร่างกายกลับก้าว
ถอยหลังไปแล้วหนึ่งก้าวโดยอัตโนมัติ

ใจเย็น ๆ ในฐานะประชากรที่มีคุณสมบัติของผู้คนในศตวรรษที่
ยี่สิบเอ็ด เขาต้องเชื่อในวิทยาศาสตร์...

แต่ชัดเจนว่าพลังของวิทยาศาสตร์ไม่อาจช่วยเชี่ยหลวนในตอนนี้ได้
ลูกไฟสีทองที่ลอยละล่องอยู่คล้ายกับจะพบเป้าหมายของมันในทันที

ราวกับมีกระสุนนัดหนึ่งยิงตรงมาทางเขาด้วยความเร็วเกินกว่าจะ
หลบทัน ภาพที่สะท้อนอยู่ในดวงตาของเขาคือลูกไฟสีทองลูกนั้นที่ขยาย
ใหญ่ขึ้นเรื่อย ๆ พริบตาเดียวก็โจมตีเขาอย่างรวดเร็วปานสายฟ้า

เชี่ยหลวนไม่รู้สึกลีบปวดแต่อย่างใด ทว่าการมองเห็นพลันมืด
ดับลง ก่อนจะดำดิ่งเข้าสู่ความมืดมิดโดยสมบูรณ์ เมื่อฟื้นคืนสติอีกครั้ง
เขาก็พบว่ารอบ ๆ ตัวเป็นมิติสีขาวที่มองไม่เห็นจุดสิ้นสุด

วิทยาศาสตร์? เขาเชื่อจนเลิกเชื่อแล้ว

มิตินี้ดูไม่ค่อยเสถียรนัก ที่สุดปลายสายตาของเชี่ยหลวน มิตินี้
บางส่วนเกิดการบิดเบี้ยวและพังทลาย

สิ่งแรกที่เซี่ยหลวนรู้สึกได้ คือ เขาเจอเรื่องยุ่งยากเข้าให้แล้ว

ทว่าเมื่อยอมรับการเป็นจริงที่ไม่ตรงกับหลักการทางวิทยาศาสตร์นี้ได้ เซี่ยหลวนก็สามารถรับมือกับสถานการณ์ในตอนนี้ได้แล้วเช่นกัน สายตาของเขาหยุดอยู่ตรงลูกไฟสีทองที่นำพาเขาเข้ามาในห้วงมิตินี้

ไม่รู้วาลูกไฟนี้เป็นสิ่งมีชีวิตที่มีความรู้สึกนึกคิดหรือไม่ แต่อีกฝ่ายเป็นเพียงสิ่งเดียวที่เขาสัมผัสได้ในห้วงมิตินี้ เซี่ยหลวนจึงได้แต่ลองสื่อสารกับมันดู “นาย...”

“ฉันชื่อเซี่ยจ้าว ต้องขอโทษด้วยที่ยังไม่ทันแนะนำตัวก็พานายมาห้วงมิตินี้แล้ว แต่มีแค่ที่แห่งนี้เท่านั้นที่ฉันสามารถพูดคุยกับนายได้” เสียงที่ดังขึ้นในห้วงจิตจึงหะการพูดของเซี่ยหลวน เสียงนี้ฟังดูอ่อนแรงแรงมากทีเดียว แต่มันก็ไม่ได้มีที่ทว่าจะหยุดหลังจากพูดประโยคแรกจบ “ในโลกของฉัน เรื่องราวทั้งหมดล้วนมีจุดจบแบบเดียวกัน ถึงแม้ว่าฉันจะย้อนเวลากลับไปและเลือกวิธีที่แตกต่างกัน ลองฆ่าแม่กระทั่งต้นตอที่ทำให้โลกเกิดหายนะ...จุดจบก็ยังไม่เปลี่ยนแปลง”

ลูกไฟไม่สนว่าชายหนุ่มจะเข้าใจหรือไม่ เหลือเวลาอีกไม่มากแล้ว มันต้องรีบอธิบายเรื่องที่จำเป็นทุกอย่างให้เขาฟังโดยเร็ว “สุดท้ายเลยตัดสินใจขอความช่วยเหลือจากพลังภายนอกโลก ดังนั้นฉันจึงมาที่จักรวาลแห่งนี้เพื่อพบนาย

“ลูกไฟดวงนี้เป็นเพียงดวงจิตที่หลงเหลืออยู่ของฉันเท่านั้น เมื่อไปถึงโลกนั้นมันจะเป็นเครื่องนำทางครั้งสุดท้ายให้กับนาย”

เซี่ยหลวนไม่มีโอกาสได้พูดแทรกใดๆ ทั้งสิ้น หลังจากที่ได้ฟังประโยคเหล่านี้จนจบ หนังกาเขาก็กระตุก รู้สึกว่าตัวเองเป็นเบ็ดที่ถูกไล่ขึ้นคอน¹ เข้าแล้ว

เมื่อวางเรื่องวิทยาศาสตร์ไว้ด้านหนึ่ง ที่จริงเซี่ยหลวนก็เข้าใจความหมายที่อีกฝ่ายต้องการจะสื่อ

พูดง่าย ๆ ก็คือ อีกฝ่ายต้องการหยุดยั้งหายนะในโลกของตัวเอง แต่

¹ มาจากสำนวน ไส้เบ็ดให้ขึ้นคอน หมายถึง การถูกบีบให้ทำในสิ่งที่ความสามารถไม่ถึง

ใช้ทุกวิถีทางแล้วก็ยังเปลี่ยนจุดจบไม่ได้ จึงฝากความหวังสุดท้ายไว้กับคนของอีกโลกหนึ่ง

มันคล้ายกับการนำลีมาลบสามแล้วอยากได้ผลลัพธ์เป็นศูนย์ ซึ่งไม่มีทางเป็นไปได้อยู่แล้ว ในทางคำนวณจำเป็นต้องเพิ่ม ‘หนึ่ง’ เข้าไปในสมการถึงจะทำได้ เท่ากับว่าตอนนี้เซียหลวงกลายเป็นเลข ‘หนึ่ง’ ตัวนั้น

“งั้นฉันจะตอบ ‘ตกลง’ แล้วกัน” ด้วยนิสัยที่เป็นคนสบายๆ ปรับตัวเก่ง ทำให้เวลานี้เซียหลวงได้แต่ถอนหายใจเบาๆ ถือโอกาสยกมือขึ้นลูบเส้นผมที่ตั้งชี้ไม่เป็นทรงลง

เขาเจอเรื่องวุ่นวายเข้าให้แล้วจริงๆ แถมยังไม่มิลิทิปฏิสระอีกด้วย

“แค่สร้างการเชื่อมต่อถึงกันเท่านั้น ไม่ต้องกังวลนะ แล้วก็ขอบคุณนายมาก ไม่ว่าผลสุดท้ายจะเป็นยังไง นายจะปลอดภัย มันจะไม่ส่งผลกระทบต่อชีวิตจริงของนายมากเกินไป” เพราะไม่มีเวลาให้อธิบายมากกว่านี้ เสียงในหัวของเซียหลวงจึงพูดประโยคนี้เป็นประโยคสุดท้าย

ไม่ส่งผลกระทบต่อชีวิตจริงมากเกินไป...ชีวิตจริง? เมื่อจับใจความสำคัญในประโยคนี้ได้ เซียหลวงก็เพิ่งตระหนักถึงความหมายของประโยคนั้น ก่อนที่สติของเขาจะหลุดลอยไปไกลอีกครั้ง

สร้างการเชื่อมต่อ

“ซัด...” เมื่อลืมตาขึ้น เซียหลวงก็สุดลมหายใจเย็นๆ เอือกหนึ่งทันที มันไม่ได้เกี่ยวกับความรู้สึกเจ็บปวดใดๆ แต่เพราะถูกความหนาวเย็นกระทบเข้าเต็มๆ ตอนที่ลืมตาขึ้นมาเขาพบว่าตัวเองนอนอยู่บนพื้นโดยสวมเพียงเสื้อผ้าบางๆ เอาไว้ แถมแผ่นหลังยังแนบติดอยู่กับพื้นน้ำแข็งอันหนาวเหน็บในฤดูหนาวอีก เขาไม่หนาวก็แปลกแล้ว

ปฏิกิริยาแรกของเขาคือลุกขึ้นสำรวจบริเวณโดยรอบในเวลานี้ ภาพที่ไม่คุ้นตาเป็นสิ่งที่ไม่ได้อยู่เหนือความคาดหมายแต่อย่างใด

ตรอกเล็กๆ ที่เปลี่ยวร้างแห่งหนึ่ง มันแคบมากเสียจนคนสองคนแทบจะเดินสวนกันไม่ได้

จู่ๆ ท้องฟ้าก็ทอดเงามืด เซียหลวงเงยหน้ามองขึ้นไปเห็นยานอวกาศสีเทาเงินขนาดมหึมา ตัวยานทำจากโลหะที่ให้ความรู้สึกเย็นเฉียบสำหรับ

เขาข้ามมิติมาจริง ๆ ลินะ... อีกร่าง โลกฝั่งนี้ดูเหมือนจะเป็นโลกที่มีเทคโนโลยีขั้นสูงแห่งอนาคต ทว่าลักษณะสิ่งปลูกสร้างกลับไม่ต่างจากโลกของเขามากนัก

เซี่ยหลวนมองท้องฟ้าด้วยความตกใจเล็กน้อยอยู่ครู่หนึ่ง แต่แล้วเขาก็จัดการกับอารมณ์ของตัวเองได้อย่างรวดเร็ว เลื่อนสายตามายังลูกไฟสีทองที่ลอยอยู่ตรงหน้า

เมื่อรู้สึกได้ถึงสายตาของชายหนุ่ม ลูกไฟสีทองที่ลอยอยู่ก็เคลื่อนตัวไปข้างหน้าหนึ่งช่วง จากนั้นก็หยุดแล้วหมุนวนไปมาอยู่ที่เดิมเบา ๆ คล้ายกับบอกให้ชายหนุ่มเดินตามไป

เซี่ยหลวนเข้าใจความหมายของการกระทำที่ลูกไฟต้องการจะสื่อได้อย่างง่ายดาย เขาจึงไม่ลังเลที่จะเดินตามไป

ดาวเคราะห์ที่เซี่ยหลวนอยู่ในตอนนี้เป็นดาวเคราะห์รูทิกอันเลื่องชื่อ จึงพบเห็นยานอวกาศและเรือเหาะลอยไปมาบนท้องฟ้าได้ตลอดเวลา ยานการดำมื่ออยู่ทั่วทุกมุมถนน เช่นเดียวกับนักท่องเที่ยวที่มีเป็นจำนวนมาก กล่าวได้ว่าที่นี่เป็นดาวเคราะห์ที่เจริญแล้วดวงหนึ่ง

ทว่าถึงแม้จะอยู่ในสถานที่ที่เจริญเพียงใด ก็ต้องมีเขตที่ค่อนข้างลึกลับ

หลังจากเซี่ยหลวนถูกลูกไฟนำทางมาประมาณสิบกว่านาที เขาก็มาถึงสถานที่ที่ดูเหมือนว่าจะไม่มีใครแวะเวียนมา เมื่อมาถึงด้านหน้าประตูเหล็กชั้นสนิมเก่า ๆ บานหนึ่ง ลูกไฟสีทองที่นำทางก็หยุดลงตรงนี้

ถึงแล้ว

เซี่ยหลวนรู้ได้ทันที แต่เมื่อเงยหน้าขึ้นไปเขาก็ต้องตกตะลึง

ละ... สมาคมอนุบาลสัตว์?

ในวินาทีนี้เซี่ยหลวนถึงขั้นสงสัยว่าอีกฝ่ายพาเขาเดินมาผิดทางหรือเปล่า ไหนก่อนหน้านี้บอกว่าจะให้เป็นซูเปอร์ฮีโร่ 'กอบกู้โลก' ที่พอพึ่งระดับความยากก็ถึงกับผ่นร้ายไม่ใช่หรอ ทำไม่ถึงได้เปลี่ยนบทันควันแบบนี้ละ...

แต่ลูกไฟสีทองที่พามาถึงที่นี่ไม่มีทีท่าว่าจะเปลี่ยนเส้นทางเลยแม้แต่

น้อย เนื่องจากเป็นเพียงดวงจิตที่หลงเหลืออยู่ มันจึงไม่อาจเข้าใจสีหน้า
อันซับซ้อนของชายหนุ่มได้

ลูกไฟสีทองวนเวียนอยู่หน้ากระดาดแผ่นหนึ่งที่ปะอยู่บนประตู
เหล็กเก่าคร่ำคร่าราวกับจะถูกลมหนาวพัดไปได้ทุกเมื่อ เห็นได้ชัดว่ามัน
ตั้งใจให้ชายหนุ่มแกะกระดาดแผ่นนั้นออกมา

ด้านหลังกระดาดไม่ได้ติดแน่นอะไร เชื้อหลวนจึงดึงออกจาก
ประตูเหล็กได้อย่างง่ายดาย กระดาดแผ่นนี้คือประกาศรับสมัครงาน
แผ่นกระดาดยับยู่ยี่เล็กน้อยแต่ไม่ได้ส่งผลกับการอ่าน ด้านบนเขียนไว้
อย่างชัดเจน...

สมาคมอนุบาลสัตว์รับสมัครที่เลี้ยง

เชื้อหลวน “...”

เอ่อ...กอบกู้โลกโดยเริ่มจากการเป็นพี่เลี้ยงเนี่ยนะ?

เขาก็มองหน้าดูประกาศรับสมัครที่ถืออยู่ในมือ แล้วเงยหน้าขึ้นมอง
สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ของสมาคมอนุบาลสัตว์ที่เก่าแก่และทรุดโทรม
ตรงหน้าอีกครั้ง ก่อนที่เชื้อหลวนจะยืนนิ่งอยู่กับที่ไปอีกรอบ

ที่เรียกว่าสมาคมอนุบาลสัตว์คืออะไร เพราะนิยามคำว่า ‘สมาคม’
ของที่นี่แตกต่างจากสมาคมทั่ว ๆ ไปในโลกเดิมของเชื้อหลวน ลักษณะของ
สมาคมนี้ออกจะพิเศษอยู่บ้าง

สมาคมอนุบาลสัตว์เป็นชื่อเรียกโดยรวมของหน่วยงานหนึ่ง ซึ่ง
ความจริงแล้วสมาคมอนุบาลสัตว์ที่กระจายอยู่ในดาวเคราะห์ดวงต่าง ๆ
ต่างก็เป็นสมาคมสาขา เช่นเดียวกับสมาคมตรงหน้าเชื้อหลวนนี้

ที่นี่เกือบจะเทียบได้กับสถานสงเคราะห์เด็กอ่อนรวมเข้ากับโรงเรียน
อนุบาลกลาย ๆ นอกเหนือจากการอุปการะลูกสัตว์กำพร้าที่ไร้คนดูแลแล้ว
พวกเขายังรับดูแลและฝึกสอนลูกสัตว์โดยเรียกเก็บค่าธรรมเนียมด้วย

บางสาขาที่มีชื่อเสียง ผู้ปกครองมากมายพยายามใช้เส้นสายอย่าง
สุดความสามารถเพื่อแย่งสิทธิ์ในการสมัครเข้าเรียนให้ลูก ๆ ของตัวเอง
ถึงจะเป็นครอบครัวผู้มีอำนาจก็ไม่มีข้อยกเว้น

นี่เป็นเพราะสมาคมอนุบาลสัตว์ไม่มีสาขาที่ติดอันดับต้น ๆ ของ

อวกาศต่างก็ว่าจ้างพี่เลี้ยงเหรียญทองที่ยอดเยี่ยมที่สุดซึ่งได้รับการประเมินระดับเอสจากสหพันธ์ดวงดาวมาแล้ว อีกทั้งสภาพแวดล้อมในการอนุบาลลูกสัตว์ก็ยิ่งพิเศษกว่ามาก

พี่เลี้ยงเหรียญทองแบบนี้ ถึงแม้จะห่มเงินให้ไม้อื่นก็เชื่อว่าเชื่องมาได้ พี่เลี้ยงที่ได้รับการประเมินระดับเอสจากสหพันธ์ดวงดาวทุกคนนั้น เรียกได้ว่ามีค่าเหนือใคร ปัจจุบันทั่วทั้งอวกาศมีเพียงหกคนเท่านั้น ซึ่งนั่นเป็นเหตุผลให้ต้องแย่งชิงตัวกัน

และสาเหตุที่พวกเขาค่าตัวแพงนั้นก็เข้าใจง่ายมาก หนึ่งในเหตุผลที่สำคัญคือ ระดับเอสแสดงถึงความสามารถพิเศษที่พวกเขามีในการชี้แนะแนวทางและกระตุ้นลูกสัตว์ให้ค้นพบความสามารถของตัวเองได้อย่างราบรื่น

ตัวอย่างเช่น ลูกสัตว์ที่พึ่งพาตัวเองก็ทำได้แค่ค้นพบความสามารถทางสายเลือดเพียงอย่างเดียว แต่หากได้รับการชี้แนะจากพี่เลี้ยงระดับเอส ลูกสัตว์เหล่านั้นอาจจะค้นพบความสามารถที่ซ่อนเร้นเอาไว้ก็ได้ การค้นพบพรสวรรค์ที่ซ่อนอยู่มีเพียงการชี้แนะในช่วงที่เป็นลูกสัตว์เท่านั้นจึงจะเห็นผล เพราะหากรอให้ถึงช่วงโตเต็มวัย ความสามารถที่ไม่ปรากฏให้เห็นตั้งแต่แรกก็จะถูกกดให้อ่อนแอลงและถูกฝังไว้ลึกกว่าเดิม

อีกตัวอย่างหนึ่ง เดิมทีลูกสัตว์ที่พัฒนาความสามารถได้ในระดับต่ำ เมื่อได้รับการชี้แนะ ความสามารถที่ซ่อนอยู่ก็จะถูกกระตุ้นขึ้นมา และมีโอกาสพัฒนาให้เป็นความสามารถระดับสูง

แม้จะบอกว่าแค่เพิ่มความเข้มไปได้ และอาจไม่สำเร็จร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่มีผู้ปกครองปกติที่โหนบ้างที่จะไม่หวังให้ลูก ๆ ของตัวเองชนะตั้งแต่จุดเริ่มต้น

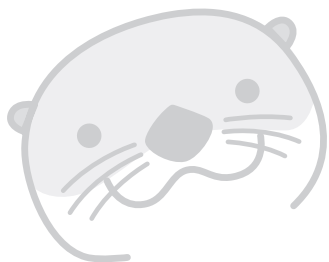
ไม่มี!

ดังนั้นจึงเกิดปรากฏการณ์อย่างในตอนนี้ สมาคมอนุบาลสัตว์ไม่กี่สาขาที่ติดอันดับต้น ๆ ของอวกาศมักจะมีผู้ปกครองจำนวนไม่น้อยแย่งกันส่งเงินมาให้ทุกปี แกมพี่เลี้ยงเหรียญทองที่ได้รับการประเมินระดับเอสจากสหพันธ์ดวงดาวทุกคนล้วนแต่ถูกประเคนของให้ บรรดาผู้ปกครองที่กอด

ความหวังของลูกๆ แทบจะตั้งโตะบรรณาการและจุดฐูปเซ่นไหว้บูชา

ทว่าเชี่ยหลวนที่ยังยืนถือประกาศรับสมัครด้วยความจุนงงไม่ได้รับรู้ถึงเรื่องนี้ เรื่องตึ๊งามวิเศษเหนือสิ่งใดพวกนั้นไม่ได้เกี่ยวอะไรกับเขาในตอนนั้น... เพราะแค่มองดูสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ที่ทั้งเก่าและทรุดโทรมของสาขาตรงหน้า เขาก็รู้เลยว่าไม่มีทางติดอันดับท่ามกลางสมาคมอนุบาลสัตว์ที่มีสาขายู่มากมายได้

เมื่อถอนสายตากลับมา เชี่ยหลวนก็เดินถือใบสมัครเข้าไปหลังประตูเหล็กซึ่งเปิดออก

ทดลองอ่าน

บทที่ 2

วันที่สองในฐานะพี่เลี้ยง

เมื่อเดินผ่านประตู เข้ามาแล้ว เชี่ยหลวนก็มองเห็นสภาพ
ด้านในได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

แม้เนื้อที่ของสมาคมอนุบาลสัตว์แห่งนี้จะกว้างขวางมาก ทว่าก็
โล่งมากเช่นกัน มีเพียงอาคารหลักไม่กี่หลัง ส่วนพื้นที่ว่างอื่นๆ ราวกับ
ถูกปล่อยทิ้งร้างไว้อย่างนั้น

ประตูเหล็กตรงทางเข้าชั้นสนิมไปกว่าครึ่งบานแล้วก็ยังไม่เปลี่ยน
ทั้งยังไม่มียามคอยเฝ้าหน้าประตูใหญ่ แปลงดอกไม้และสนามหญ้าข้างทาง
ดูเหมือนไม่มีคนคอยตัดแต่งดูแลเป็นเวลานานแล้ว... เชี่ยหลวนเดินตรงไป
ทางที่คาดว่าจะป็นอาคารสำนักงาน ยิ่งเขาเดินเข้าไปใกล้เท่าไร ในใจก็ยิ่ง
เป็นกังวลมากขึ้นเท่านั้น

เขาไม่ได้คิดไปเอง สมาคมอนุบาลสัตว์แห่งนี้แค่มองก็ได้ว่า
กิจการไม่ค่อยดีเท่าไรนัก ถึงการให้เขามาเป็นพี่เลี้ยงที่นี่จะเป็นวิธีการ
กอบกู้โลกที่ถูกต้อง แต่ทำไมเชี่ยหลวนถึงรู้สึกว่ที่แห่งนี้มันเข้าชั้นวิกฤต
จนจะปิดตัวลงได้ทุกเมื่อกันนะ

ไม่รู้ละ ยังไงก็สมัครไปก่อนแล้วกัน

เชี่ยหลวนสลัดความคิดฟุ้งซ่านในหัวออก เขาหยุดยืนอยู่ตรงหน้า
ประตูไม้ที่ติดป้ายว่าห้องสำนักงาน จากนั้นจึงยกมือขวาเคาะประตูสองที
ด้วยแรงที่พอดีพอดี

ก๊อ ก๊

หลังจากเสียงเคาะประตูดังขึ้น ใช้เวลาประมาณสามสี่วินาทีจึงมีเสียงตอบรับแผ่วความลึกลับเล็กน้อยดังออกมาจากในห้องทำงาน “เชิญเข้ามาค่ะ”
เซียหลวนจึงบิดลูกบิดประตูแล้วเปิดเดินเข้าไป

มนุษย์นั้นหรือ...

ครั้นเห็นชายหนุ่มที่เป็นมนุษย์เดินเข้ามา เด็กสาวที่นั่งทำบัญชีรายรับรายจ่ายของเดือนนี้อยู่ด้านหน้าโต๊ะทำงานก็ตะลึงงันอย่างเห็นได้ชัด แต่เธอก็ตอบสนองอย่างรวดเร็วด้วยการยืนขึ้นสอบถามอย่างสุภาพว่า “สวัสดิ์คะ ไม่ทราบว่าคุณมาที่นี่มีอะไรหรือเปล่า...”

เด็กสาววัยรุ่นที่เอยถามชายหนุ่มจัดว่าหน้าตาอ่อนเยาว์สะสวยทีเดียว บนหัวของเธอมียุวกเล็ก ๆ สองเส้น บางครั้งตอนที่เธอพูด ยุวกเล็ก ๆ นี้ก็จะแกว่งไปมาเล็กน้อย เห็นได้ชัดว่านี่เป็นตาของเด็กสาวเป็นรูม่านตาแนวตั้ง¹

แม้เซียหลวนจะได้เห็นเผ่าพันธุ์มนุษย์ระหว่างที่ถูกไฟลี้ทองนำทางมาถึงที่แห่งนี้มากมาย แต่การได้สัมผัสพูดคุยกับเผ่าพันธุ์จากนอกโลกอย่างใกล้ชิดเช่นนี้ยังเป็นประสบการณ์ที่แปลกใหม่เกินไป ทำให้ในตอนนี้อารมณ์ของเขาออกจะปั่นป่วนอยู่บ้าง

หากไม่นับเรื่องที่ถูkBงคับให้ข้ามมิติมาแล้วละก็ จากมุมมองของศิลปินอย่างเซียหลวน อันที่จริงเขาก็รู้สึกว่าการได้รับประสบการณ์แบบนี้ น่าสนใจมากทีเดียว ประสบการณ์อันแปลกใหม่กระตุ้นแรงบันดาลใจในตัวเขาให้ลุกโชนขึ้นได้ไม่น้อย

“มาสัครงานครับ” เซียหลวนตอบ พร้อมกับนำกระดาษที่เขาแกะมาจากบานประตูเหล็กวางลงบนโต๊ะทำงานด้านหน้า “ผมเห็นประกาศรับสมัครแผ่นนี้แปะอยู่ที่หน้าประตู”

เด็กสาวไม่คาดคิดว่าจะได้รับคำตอบนี้จากอีกฝ่าย ยุวกบนหัวของเธอจึงพลันสิ้นไหว สีหน้าเต็มไปด้วยความประหลาดใจ

¹ ลักษณะรูม่านตาแนวตั้ง มักพบในสัตว์วงศ์นกก

ประกาศรับสมัครแผนนี้แปะอยู่หน้าประตูมาหลายเดือนแล้ว และแน่นอนว่ามันก็ถูกติตไว้ตามท้องถนนด้วยเช่นกัน แต่สองสามเดือนมานี้ ไม่มีใครมาสมัครแม้แต่คนเดียว ความจริงแล้วเธอกับประธานสมาคมก็ได้คาดหวังเรื่องคนมาสมัครอะไรมาอยู่แล้ว

หากเงินเดือนสูงย่อมไม่ต้องกังวลเรื่องหาคนมาสมัครไม่ได้ แต่ปัญหาคือสมาคมของพวกเขาไม่มีเงิน! ค่าจ้างเดือนละหนึ่งพันแปดร้อยหน่วยเครดิต ส่วนเงินพิเศษอย่างโบนัสปลายปีพวกนั้น...ไม่มีให้หรอก ข้อดีเพียงอย่างเดียวก็คงมีแค่นอนอยู่ฟรีเท่านั้น

คนทั่วไปสุมๆ หางานอื่นยังได้เงินเดือนมากกว่าที่นี้อีก แล้วการเป็นพี่เลี้ยงเป็นงานที่หนักเอาเรื่อง อยากจะหาพนักงานใหม่สักคนจึงยากเสียยิ่งกว่ายาก

ในที่สุดตอนนี้ก็มีคนมาสมัครเสียที เชียจีย่อมตั้งใจมากอยู่แล้ว ทว่าชายหนุ่มตรงหน้าเป็นมนุษย์...เท่าที่เธอรู้มา ทั้งอวกาศคงไม่มีสมาคมอนุบาลสัตว์สาขาไหนจ้างมนุษย์เป็นพี่เลี้ยงหรอก

นี่ไม่ใช่ว่าอคติอะไรกับเผ่าพันธุ์มนุษย์ แต่เป็นการมองความจริงตามหลักเหตุผลต่างหาก

เมื่อปลดอาวุธพิเศษออก มนุษย์ล้วนเป็นเผ่าพันธุ์ที่อ่อนแอ แทบทุกเผ่าพันธุ์ในอวกาศยกเว้นเผ่าพันธุ์มนุษย์ต่างมีความเห็นตรงกันในเรื่องนี้

ต่อให้เผชิญหน้ากับลูกสัตว์จากเผ่าพันธุ์อื่น แต่สำหรับมนุษย์แล้ว เรื่องนี้ก็ยิ่งค่อนข้างอันตรายอยู่ดี ดังนั้นโดยปกติสมาคมอนุบาลสัตว์จะไม่รับมนุษย์มาเป็นพี่เลี้ยง และปกติก็ไม่มีมนุษย์คนไหนคิดมาสมัครเป็นพี่เลี้ยงที่สมาคมอนุบาลสัตว์ด้วย

“ฉันขอไปเรียกประธานสมาคมก่อน ระวังรอกที่นี้สักครู่นะคะ” เชียจี้ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก็ตอบกลับอย่างหนักแน่น เธอเป็นเพียงพนักงานธรรมดาคนหนึ่งของที่นี่ เรื่องการรับสมัครพนักงานใหม่ไม่ใช่เรื่องที่จะเธอจะตัดสินใจได้

“ครับ” เชียหลวนพยักหน้า

หลังจากเธอเดินไปแล้ว เชียหลวนก็ยกมือจิ้มลูกไฟสีทองที่ลอยอยู่

ข้างๆ ตัวเขา คนอื่นๆ มองไม่เห็นลูกไฟดวงนี้ เชี่ยวหลวนยืนยันในข้อนี้ได้ระหว่างทางก่อนหน้านี้

เชียวฉีไม่ปล่อยให้เชี่ยวหลวนต้องรอนาน เธอกลับมาพร้อมกับพาคุณปู่ผมชาวโพลันท่านหนึ่งมาด้วย ชายชราท่านนี้มีหนวดคุดบนหัวเหมือนกับเชียวฉี ซึ่งนี่เป็นลักษณะเฉพาะของเผ่าพันธุ์เซบิยา

นอกจากหนวดกับรูปร่างตาแนวตั้ง รูปลักษณ์ภายนอกของเผ่าพันธุ์เซบิยาเรียกได้ว่าคล้ายคลึงกับมนุษย์มาก แถมหน้าตายังค่อนข้างขาวตวันออก แม้แต่รูปแบบการตั้งชื่อยังใกล้เคียงกัน...ทว่าในด้านสมรรถภาพร่างกาย ทั้งสองเผ่าพันธุ์นี้ต่างกันลิบลับ

“ไดยินเสียวนีบอกว่ายอยากมาสัครเป็นพี่เลี้ยงที่นี้ คิดดีแล้วหรือ” ประธานสมาคมประเมินมนุษย์หนุ่มตรงหน้าแวบหนึ่งค่อยเอ่ยว่า “รายละเอียดเงินเดือนก็คือตัวเลขที่เขียนอยู่บนประกาศรับสมัคร ไม่มีสวัสดิการพิเศษอื่นนะ”

ที่ทำการของสหพันธ์ดาวโลกอยู่ไกลจากดาวเคราะห์ดวงนี้มาก จึงไม่ค่อยพบเห็นมนุษย์ที่เดินทางมาไกลถึงดาวไกลา ปกติแล้วมนุษย์ที่มายังดาวดวงนี้ส่วนใหญ่เป็นนักธุรกิจ แต่ในเมื่อชายหนุ่มตรงหน้ามาสัครเป็นพี่เลี้ยง เห็นได้ชัดว่าคงไม่ใช่อย่างที่กล่าวมา

เชี่ยวหลวนพยักหน้าตอบรับแล้วเอ่ยเสริมว่า “แคกินฟรีอยู่ฟรีก็ดีมากแล้วครับ ผมจะตั้งใจทำงาน”

เชี่ยวหลวนไม่ได้ใส่ใจพูดประโยคนี้เลยสักนิด เขาถูกไล่ขึ้นคอนขำมมิติมายังโลกฝั่งนี้ ตอนนั้นสถานการณ์คือเขาไม่มีเงินติดตัวเลยสักแดงเดียวยากจนขั้นแค้นอย่างที่สุด

ถ้างานนี้ไม่กินฟรีอยู่ฟรีละก็ เชี่ยวหลวนคิดว่าวันนี้ตัวเองคงได้นอนข้างถนนแน่ พาหนะให้ผู้ใดยืนเศร้าใจ ผู้ที่พบเห็นน้ำตาไหลได้ง่ายๆ...

คำพูดนี้ของเชี่ยวหลวนเท่ากับบอกให้ทั้งสองคนรับรู้ถึงสถานการณ์ตอนนี้ของเขา ทั้งสองต่างเข้าใจความหมายในคำพูดของเขาตามคาด สีน้าของทั้งคู่จึงแฝงความเข้าใจขึ้นมาหลายส่วนทันที

ประธานสมาคมพอจะเข้าใจสถานการณ์ของชายหนุ่มคร่าวๆ แล้ว

เนื่องจากทางสมาคมอนุบาลสัตว์ขาดแคลนคนจริง ๆ ประธานสมาคมจึงไม่ได้ถามอะไรมาก หลังจากสอบถามชื่อแซ่แบบง่าย ๆ แล้วก็นำสัญญามาให้เซ็นหลวนเซ็น

เมื่อเซ็นหลวนเซ็นสัญญาเรียบร้อยแล้ว เด็กสาววัยรุ่นที่นั่งมองอยู่เงียบ ๆ ทางด้านข้างมาโดยตลอดก็เผยยิ้มกว้าง “นี่ต่อไปพวกเราก็เป็นเพื่อนร่วมงานกันแล้วนะ นายเรียกฉันว่าเสี่ยวฉีเหมือนที่ประธานสมาคมเรียกก็ได้ ห้องพักพนักงานคือห้องซ้ายสุด เตียฉินพานายไปหาห้องว่างแล้ว เก็บกวาดกันสักหน่อย วันนี้นายก็เข้าอยู่ได้เลย”

“อืม ขอบคุณนะ” ดวงตาของเสี่ยวหลวนหยักโค้งเล็กน้อย เอ่ยขอบคุณด้วยความจริงใจ

ชายหนุ่มเป็นคนหน้าตาดี ยามดวงตาของเขาหยักโค้งจึงมักให้ความรู้สึกอ่อนโยนที่เข้าไปถึงข้างในจิตใจคนได้ คำขอบคุณเลยยิ่งดูจริงใจขึ้น

ก่อนไปห้องพักพนักงาน เสี่ยวฉีกับประธานสมาคมพาชายหนุ่มไปทำความสะอาดกับสถานที่ทำงานเสียก่อน และถือโอกาสบอกรายละเอียดงานในแต่ละวันให้อีกฝ่ายฟังไปด้วย สถานที่ทำงานประจำวันของพี่เลี้ยงอยู่ติดกับห้องพักพนักงาน เดินผ่านไปอย่างนี้ก็เส้นทางผ่านพอดี

สถานที่ทำงานที่ตั้งอยู่ด้านข้างเป็นอาคารหลังใหญ่สุดตรงกลางซึ่งก็คือสถานที่ที่ต้องดูแลลูกสัตว์ ด้านหน้าอาคารมีลานขนาดใหญ่ ลานนี้เป็นสถานที่ทำกิจกรรมกลางแจ้งตามปกติของเหล่าลูกสัตว์

แม้ว่าจะไม่มีการจัดตกแต่งอะไรในลานมากนัก แคंपลุกต้นไม้และดอกไม้เพียงเล็กน้อย ด้านข้างมีภูเขาจำลองสองสามลูก แม้ห่างไกลจากคำว่าแปลกใหม่อยู่มาก แต่ดูท่าว่าบริเวณนี้มีคนดูแลอยู่

ตอนนี้ยังไม่ถึงเวลากิจกรรม จึงไม่เห็นลูกสัตว์ในลาน ทว่าตอนที่กลุ่มของเสี่ยวหลวนเพิ่งเดินเข้าไปในลานนั้น ก็ได้ยินเสียงกรีดร้องอันน่าหวาดกลัวดังขึ้น และในเวลาเดียวกันยังมีเสียงชู้คำรามแหบแห้งดังขึ้นระลอกหนึ่งด้วย

เสียงกรีดร้องนั้นดังมาจากพี่เลี้ยงรายหนึ่งซึ่งเป็นเผ่าพันธุ์เดียวกับเสี่ยวฉี เขาชื่อชายโตเต๋มวัย เวลาที่กำลังวิ่งโรม่าข้างหน้าสุดชีวิตด้วยความ

ตกใจจนหน้าซีดเผือด พอเห็นกลุ่มของเซียหลวนจากที่ไกล ๆ ก็ปลันตะโกนเสียงดังราวกับได้เจอผู้ช่วยชีวิต “ชะ...ช่วยฉันด้วย...!”

ตัวที่ไล่หลังอีกฝ่ายมา เป็นสิ่งมีชีวิตที่ไม่ใช่มนุษย์ซึ่งมีรูปร่างใหญ่ยักษ์ ร่างกายเย็นเยียบและแข็งแรง กรงเล็บคมกริบยิ่งกว่าคมมีด ซึ่งมีพลังโจมตีที่รุนแรงอย่างชัดเจน ปลายแหลมคมที่ยื่นออกมาจากลำตัวอีกฝ่ายแทงลึกลงไปใต้พื้น ปลายแหลมคมเหล่านี้สามารถแทงร่างของเหยื่ออย่างง่ายดายจนจบชีวิตได้ในครั้งเดียวโดยไม่ต้องสงสัย

นัยน์ตาเรียวรีสีแดงฉานโหดเหี้ยมดูร้ายไร้ซึ่งความรู้สึก สิ่งมีชีวิตอันตรายที่รูปลักษณ์ภายนอกน่าสะพรึงกลัวตัวนี้กำลังไล่โจมตีคนที่วิ่งหนีด้วยความเร็วสูงสุด เสมือนเห็นชายคนนั้นเป็นเหยื่อที่ต้องฉีกทิ้งเป็นชิ้น ๆ นัยน์ตาเรียวรีที่จ้องจ้องร่างของชายเผ่าเซบิยาหรือลงจนแทบจะเป็นเส้นตรง

ชายคนนั้นไม่สนว่าคนอื่นจะโดนลูกหลงหรือไม่ หลังจากเห็นสองสามคนที่เดินเข้ามาในลานกว้างมาทางพวกเขาทันที

“ແ່แล้ว ลูกสัตว์ตัวนี้คือ...” ต่อให้เป็นพี่เลี้ยงมาเกือบห้าปีแล้ว เหตุการณ์ตรงหน้าก็ยังทำให้เซียรู้สึกกลนลาน

นี่มันลูกสัตว์ของเผ่าพันธุ์มูกะ... เพราะมันค่อนข้างด้อยสติปัญญา จึงไม่เข้าใจอะไรเลยนอกจากการต่อสู้ และไม่อาจกลายร่างเป็นมนุษย์ได้ เผ่ามูกะจึงถูกเข้าใจว่าเป็นเผ่าพันธุ์ระดับต่ำในอวกาศ

ทว่าเผ่าพันธุ์นี้มีพลังต่อสู้และพลังการเอาตัวรอดที่แข็งแกร่งมาก ร่างกายของพวกมันเป็นอาวุธที่ทั้งแหลมคมและเย็นเยียบ ฉะนั้นเวลาต่อสู้จึงโหดเหี้ยมทารุณ หากเทียบเฉพาะความสามารถในการต่อสู้ระยะประชิดเกรงว่าจะไม่มีเผ่าพันธุ์ไหนในอวกาศเทียบเผ่ามูกะได้

และต่อให้เป็นเพียงลูกสัตว์ เบบีมูกะตัวเดียวก็มีพลังต่อสู้ล้นเหลือแล้ว

ลูกสัตว์? แม้จะผิดเวลา ทว่าตอนนี้เซียหลวนอดทางตากระตุกเล็กน้อยไม่ได้

เพิ่งเป็นลูกสัตว์ก็โตขนาดนี้แล้ว??

แต่เพียงครู่เดียวเซียหลวนก็ไม่มีเวลามาสงสัย

“รีบหนีเร็ว!” เชียฉีหันหน้าถอดสีเมื่อเห็นว่าเพื่อนร่วมงานพาเบบี๋มูกะที่คลุ้มคลั่งมาทางพวกตน

ตอนนี้ลูกมูกะตัวนี้อายุหกเดือนแล้ว และหกเดือนที่ผ่านมามันก็สงบนิ่งมาโดยตลอด เชียฉีจึงไม่เข้าใจว่าทำไมจู่ๆ มันถึงได้แสดงท่าทีก้าวร้าว

แต่พวกเธอรับมือกับสถานการณ์แบบนี้ไม่ไหว ตอนนี้จึงได้แต่วิ่งหนีก่อน รอให้อารมณ์ของลูกมูกะตัวนี้สงบลงสักหน่อยถึงค่อยคิดเข้าใกล้ ถ้าเผชิญหน้าในตอนนี้นะก็ ได้เกิดเรื่องแน่

ในฐานะที่เป็นชาวเซบิยา เชียฉีรู้เพียงว่าเมื่อมนุษย์ปราศจากอาวุธ ก็จะไม่มีความกลัวต่อลู่มานัก แต่กลับคิดไม่ถึงว่าแม้แต่ความสามารถในการวิ่งก็ยังเป็นศูนย์

ความจริงเซียหลวนได้จับความเร็วในการพุ่งสุดตัวร้อยละสามสิบไม่ได้ใช้มาหลายปีออกมาวิ่งตามอีกฝ่ายไปพร้อมกันแล้ว แต่ด้วยฐานะมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง ความเร็วระดับนี้ถึงขีดจำกัดความพยายามของเขาแล้ว ดังนั้นเมื่อเทียบกับเผ่าพันธุ์ต่างดาวที่สมรรถภาพทางกายสูงกว่าราวกับมีสูตรโกง เขาจึงช้ากว่าอย่างเห็นได้ชัดก็เท่านั้น

ไม่นานเขาจึงวิ่งท้าย เชียหลวนได้ยินเสียงคำรามต่ำๆ จากทางด้านหลังใกล้เข้ามาเรื่อยๆ เหยื่อซึ่มออกมาข้างขมับเขาเล็กน้อย หัวใจเต้นตึกๆ ตักๆ อยู่ภายในทรวงอก ที่ใจเต้นแรงไม่ใช่แค่เพราะตกอยู่ในสถานการณ์อันตราย แต่เป็นเพราะการออกกำลังอันหนักหน่วงอีกด้วย

เดิมทีเซียหลวนก็วิ่งไม่ไหวอยู่แล้ว ไม่ทันไรเสียงลมก็พัดเฉียดมาสายหนึ่ง เขาล้มคะมำลงกับพื้นสนามหญ้าโดยไม่ทันระวัง จึงร้องด้วยความเจ็บปวดทันที

อีกหนึ่งวินาทีต่อมา เบบี๋มูกะที่ไล่หลังมาก็กระโจนใส่เขา กักขังไว้จนไม่เหลือหนทางหนี

แม้ว่าตอนแรกเป้าหมายที่ไล่ตามจะไม่ใช่ชายหนุ่ม แต่ลูกสัตว์ที่ถูกยั่วให้โมโห เมื่อไล่ตามชายหนุ่มที่อยู่รั้งท้ายก็ยังยังล้มหน้าคะมำอีก มันจึงกระโจนเข้าใส่อย่างไม่ลังเลเลยสักนิดเดียว

เมื่อเชี่ยหลวนถูกกรงเล็บแหลมคมราวกับคมมีดตริงกับพื้น เขาก็สับเข้ากับนัยน์ตาเรียวรีสีแดงฉานที่เยือกเย็นหิยมเกรียมคุ่นั้น วินาทีที่สับตากัน เชี่ยหลวนได้ยินเสียงชู่คำรามต่ำๆ ของสิ่งมีชีวิตที่ชวนให้หวาดกลัวได้ง่ายจากการเห็นรูปลักษณ์ภายนอก

เชี่ยหลวน “...” ตายแน่แล้ว

เห็นคอและศีรษะของชายหนุ่มที่ถูกตริงไว้กับพื้นพร้อมจะหลุดออกจากกันในทุกนาที คนกลุ่มนั้นที่หันกลับมาเห็นภาพนี้เข้าหัวใจก็ตกลงไปถึงตาดู่ม

ไม่จริงใช่ไหม เพิ่งจะเซ็นสัญญาไป เพื่อนร่วมงานใหม่คนนี้ก็ต้องจบชีวิตลงแล้วนั้นหรือ...!

เชี่ยฉีร้อนใจเป็นที่สุด แต่ก็ไร้หนทางช่วย เธอเห็นชายหนุ่มถูกลูกมุกะตริงคอไว้ก็ไม่กล้าทำอะไรมู่มบ่าม ได้แต่พยายามแสดงให้ลูกมุกะเห็นว่าเธอไม่ได้ประสงค์ร้าย และพยายามสื่อสารให้อีกฝ่ายรับรู้ว่าย่ำทำร้ายคน

แต่การกระทำนั้นราวกับไร้ผล ไม่ส่งผลใดๆ กับลูกมุกะเลย มันยังคงส่งเสียงครี๊ดคราดคำรามต่ำเป็นการขู่ขวัญ รุม่านตาเรียวรีหดเกร็ง โดยเฉพาะเมื่อเห็นร่างของใครบางคนที่ถูกหัวหกดอยู่ด้านหลังสุด ความก้าวร้าวของลูกมุกะก็ยิ่งแสดงชัด

เชี่ยฉีคงสังเกตเห็นจุดนี้แล้ว เลยได้แต่กัดฟันเตรียมจะเข้าไปช่วยอย่างดิ่งตัน แต่ขณะที่เพิ่งก้าวมาด้านหน้าได้เพียงหนึ่งก้าว ก็ได้ยินเสียงชายหนุ่มเอ่ยขึ้น

“อย่าเข้ามา”

เชี่ยหลวนกลืนน้ำลายอีกๆ อยู่สองสามครั้ง หัวใจเต้นซาลงแล้วลมหายใจที่ถี่กระชั้นจากการวิ่งอันหนักหน่วงเมื่อครู่นี้ก็ค่อยสม่ำเสมอขึ้นมานิดหน่อย จึงพูดว่า “พวกคุณถอยออกไปหน่อย...”

เชี่ยหลวนพูดอย่างนี้ซ้ำว่าไม่มีเหตุผล เขาสังเกตเห็นแล้วว่าความจริงสายตาอาฆาตของลูกมุกะพุ่งเป้าไปทางพี่เลี้ยงที่หัวหกดอยู่ด้านหลังคนนั้นมากกว่า แต่หากคนอื่นๆ เข้ามาใกล้ในสถานการณ์ที่ลูกสัตว์กระโจนใส่เขา

แบบนี้แล้ว ก็คงจะเป็นการยั่วโมโหมันเข้าไปใหญ่

ในเมื่ออีกฝ่ายกระโจนใส่เขาแล้วไม่ได้หันคอเขาขาดสะบั้นในทันที เขาก็เริ่มใจเย็นลง เชี่ยหลวนคิดว่าเรื่องนี้มีทางให้แก่ไข้อยู่ไม่น้อย

รอจนคนอื่นๆ ถอยไปแล้ว เชี่ยหลวนก็เผชิญหน้ากับนัยน์ตาเรียวรี สีแดงฉานที่จ้องมองตนอยู่ เชี่ยหลวนตั้งใจสบตาส่งมีชีวิตอันตรายที่รูปลักษณะภายนอกดูน่าพรันพริ้ง

การกระทำนี้ไม่ใช่การวัดความทรงพลังอะไร เชี่ยหลวนยกมือขวาที่ยังขยับได้อิสระขึ้นมาโดยไม่ละสายตากับนัยน์ตาสีแดงฉานคู่นั้น สัมผัสกับความแหลมคมที่ตึงอยู่ด้านข้างลำคอเขาด้วยความระมัดระวัง แล้วลูบไปที่ด้านบนแก้มเบาๆ “เด็กดี...”

แทนที่จะบอกว่าเป็นการปลอมโยน สู้เรียกว่าเป็นการกล่อมเสียยิ่งจะดีกว่า ขณะทำเรื่องทั้งหมดนี้ เชี่ยหลวนก็ไม่ได้ละสายตาไปไหน ยังคงจ้องตากับลูกมูกะอยู่ตลอด

เมื่อถูกชายหนุ่มกล่อมแบบนี้ สิ่งมีชีวิตอันตรายคล้ายกับหยุดทุกการกระทำไปในชั่วพริบตา รูม่านตาในนัยน์ตาสีแดงฉานที่หดเกร็งผ่อนคลายลงเล็กน้อย แต่ดูแล้วยังคงฉายแววดุดันอยู่มาก

“เด็กน้อย เป็นเด็กดีนะ” เชี่ยหลวนยังคงใช้น้ำเสียงอ่อนโยนกล่อมเบาๆ ไปเรื่อยๆ มือของเขาสัมผัสได้ถึงความเย็นเยือก ความแหลมคมที่สัมผัสคล้ายคมมีดจริง แค่มองด้วยตาเปล่าก็รู้ว่าอันตรายมาก แต่เชี่ยหลวนไม่กลัวที่จะสัมผัสมัน ยังคงปลอมโยนมันต่อไป

ไม่ว่ารูปลักษณะภายนอกจะดูน่ากลัวหรือไม่ แต่มันก็เป็นเพียงลูกสัตว์ตัวหนึ่งเท่านั้น

และยังเป็นเพียงลูกสัตว์อายุหกเดือน จะไม่รู้ภาษาก็ไม่ใช่เรื่องแปลก แต่ต่อให้ไม่รู้ภาษา เมื่อได้รับการปฏิบัติด้วยความอ่อนโยนก็จะมีความคิดเห็นอย่างหนึ่งขึ้นมาเช่นกัน

ลูกมูกะถูกกล่อมเบาๆ อย่างนี้ครั้งแรก ไม่ว่าจะป็นน้ำเสียงหรือการกระทำล้วนแสดงถึงความอบอุ่นของชายหนุ่ม ทำให้ลูกสัตว์ที่เพิ่งกระโจนใส่ชายหนุ่มค่อยๆ ลดอาการก้าวร้าวของตัวเองลง

มันไม่เข้าใจว่าคำว่า ‘เด็กน้อย’ เป็นเด็กดี หมายถึงอะไร และเพิ่งได้ยินคำเหล่านี้เป็นครั้งแรกเช่นกัน ลูกมูกะจึงเพียงส่งเสียงตอบรับจากลำคอตามสัญชาตญาณ

เสียงนี้ยังคงเป็นเสียงครีตคราดแหบแห้งดังเดิม แต่ไม่ได้แสดงถึงการข่มขู่ เป็นแค่การตอบรับอย่างโล่งใจเท่านั้น

แม้ลูกมูกะขยับขาหน้าแหลมคมออกจากข้างลำคอของชายหนุ่ม แต่ก็ได้ขยับไปไกลนัก ลูกมูกะยังจ้องมือขวาของชายหนุ่มไม่วางตา

เพราะตัวของมันเย็นเฉียบ แต่อุณหภูมิจากฝ่ามือของชายหนุ่มดูจะอบอุ่นเป็นพิเศษ ความจริงแล้วลูกมูกะชอบความรู้สึกอบอุ่นที่มันเคยสัมผัสมาไม่กี่ครั้งนับแต่จำความได้มาก ๆ

วัตถุแหลมคมที่ตรงตรงซอกคอของเขาเคลื่อนออกไปในที่สุด เชียหลวนที่ตัวแข็งเกร็งเล็กน้อยในตอนแรกผ่อนคลายลงอย่างเต็มที่ในเวลานี้

เขาอธิบายเหตุผลไม่ได้ว่าทำไม ทว่าตั้งแต่เริ่มอ้าปากกล่อมลูกสัตว์ตัวนี้เมื่อครู่ ลึก ๆ ในใจของเชียหลวนไม่ได้หวาดกลัวลูกสัตว์ตัวนี้แล้ว และตอนนี้มือของเขาถูกจ้องมองอยู่ เชียหลวนที่เรียนรู้เทคนิคการกล่อมลูกสัตว์ด้วยตัวเองเข้าใจแทบจะในทันที เขายกมือขึ้นลูบตัวของลูกมูกะอย่างเป็นธรรมชาติอีกหน

เชียหลวนลูบไปไม่เท่าไรก็เริ่มรู้สึกหายใจไม่ค่อยสะดวก “แค็ก ๆ...” ว่ากันตามจริง ลูกสัตว์ขนาดใหญ่ที่กระโจนใส่เขาตัวนี้...หนักมากจริง ๆ

เวลานี้ลูกสัตว์ตัวใหญ่ที่กดทับร่างของชายหนุ่มทั้งตัวราวกับเข้าใจอะไรบางอย่าง ไม่ต้องรอให้เชียหลวนเอ่ยอะไรอีก มันก็ค่อย ๆ ขยับตัวออกขณะที่นัยน์ตาเรียวรียังคงจ้องมองชายหนุ่มอย่างไม่ลดละ

มันอยู่ในสภาวะพร้อมรบแล้ว แต่ดันยอมปล่อยเหยื่อที่ตัวเองกระโจนใส่เสียอย่างนั้น...พอเห็นว่าสถานการณ์กลับตาลปัตรไปหมดทั้งสามคนที่กำลังปวดเหงื่อเย็น ๆ จากที่ไกลในเวลานี้ต่างยืนอึ้งอยู่กับที่ไปตาม ๆ กัน

และพอเห็นสถานการณ์ที่ดำเนินต่อไปอีก พวกเขาก็ปากอ้าตาค้าง

เข้าให้จริง ๆ

หลังจากลุกยืนขึ้นจากพื้นหญ้า เชี่ยหลวนไม่ได้มีทีท่าว่าจะหนีแต่อย่างใด เพียงแค่นั่งใช้มือควานในกระเป๋าเสื้อตัวเองอยู่ที่เดิม เขาจำได้ว่าในนั้นมีลูกอมรสนมอยู่เม็ดหนึ่ง

นี่เป็นนิสัยส่วนบุคคล เชี่ยหลวนรู้สึกว่าการกินของหวานระหว่างวาดรูปนั้นค่อนข้างจะช่วยเรื่องแรงบันดาลใจ ฉะนั้นจึงมักมีลูกอมติดตัวไว้สองสามเม็ดเสมอ

หลังจากแกะห่อลูกอมแล้วก็ได้เอาลูกอมเม็ดยัดเข้าปากตัวเองแต่เขย่งเท้าแล้วซุ่มขึ้นสูงเพื่อป้อนลูกอมรสนมให้ลูกสัตว์ตัวใหญ่ตรงหน้า

เมื่อกล่อมสำเร็จก็ต้องให้รางวัลสักหน่อย แม้ลูกสัตว์ที่กล่อมในตอนนี้จะไม่ใช่เผ่าพันธุ์มนุษย์ แต่เชี่ยหลวนรู้สึกว่าการกระทำนี้คงใช้ได้เหมือนกัน

“นี่เป็นสมบัติชิ้นเดียวที่ฉันมีติดตัว” ครั้นเห็นว่าพอลูกสัตว์เห็นลูกอมแล้วฟันแหลมคมของมันยังคงสั่นอย่างแรงด้วยสีหน้าเช่นเดิม เชี่ยหลวนเลยป้อนลูกอมในมือใส่ปากลูกมูกะตรงหน้า เมื่อป้อนเสร็จยังเยาะเย้ยตัวเองไปหนึ่งประโยค

เชี่ยหลวนไม่ได้พูดโกหก ตอนนี้นอกจากลูกอมรสนมเม็ดนี้ที่ติดตัวเขามาแล้ว ก็ไม่ได้หยิบของอื่นๆ มาด้วยเลยจริงๆ ลูกอมรสนมเม็ดนี้มากที่สุดก็ขนาดเท่าปลายนิ้วหัวแม่มือ เชี่ยหลวนจึงรู้สึกผิดไม่น้อยที่เอามันมากล่อมลูกสัตว์

ชี้เหนียวเกินไปแล้วจริง ๆ...

ลูกอมรสนมเม็ดเดียวสำหรับลูกมูกะนั้นเล็กเกินไป แม้แต่จะยัดซอกฟันยังไม่พอ ที่แรกมันอยากจะกลืนลูกอมเข้าไปเลย แต่ด้วยรสชาติหวานๆ ที่ค่อยๆ แผ่ซ่านออกมาซ้าๆ ทำให้มันตัดสินใจกลืนไม่ลง

“ชอบเหรอ” เมื่อเห็นว่าเบบี๋มูกะไม่ได้แสดงท่าทีก้าวร้าวรุนแรงออกมาอีก กระทั่งเรียกได้ว่าค่อยๆ ทำตัวนิ่งได้บ้างแล้ว เชี่ยหลวนจึงเผยรอยยิ้มบาง

คงไม่ใช่ว่าลูกสัตว์ตัวนี้เพิ่งกินลูกอมเป็นครั้งแรกหรอกนะ เชี่ยหลวนนึกไปถึงสภาพกิจการของสมาคมอนุบาลสัตว์แห่งนี้ที่เขาสังเกตเห็นตั้งแต่

เดินเข้าประตูใหญ่มา ก็อดคิดแบบนี้ไม่ได้

เดิมทีลูกมุกะกำลังลิ้มรสความหวานอย่างละเมียดละไมโดยไม่
ขยับเขยื้อน พอได้ยินเสียงชายหนุ่มก็ไล่สายตาไปมองอย่างรวดเร็วอีกครั้ง

สิ่งใตงดงาม สิ่งใต้อัปลักษณ์ เผ่าพันธุ์ระดับต่ำที่ด้อยสติปัญญา
ไม่สามารถแยกแยะได้

ทว่ารอยยิ้มอ่อนโยนละมุนละไมบนใบหน้าของชายหนุ่มกับประกาย
ระยิบในดวงตาของอีกฝ่ายในเวลานี้ที่สะท้อนอยู่ในหยันตาเรียวรีสีแดงฉาน
ของลูกสัตว์กลับดูระยิบระยับสวยงามมาก ดึงดูดให้มันเข้ามาใกล้

ลูกสัตว์ตัวใหญ่ไม่รู้ว่าต้องคลอเคลียใกล้ชิดชายหนุ่มแบบไหน แต่
สุดท้ายก็ก้มหัวลงชบของอีกฝ่ายแผ่วเบา

อุณหภูมิร่างกายอันอบอุ่นของชายหนุ่มเหมือนตอนมันเพิ่งฟักออกมา
ความอบอุ่นแบบที่หลงเหลืออยู่บนเปลือกไข่ทำให้ลูกมุกะรู้สึกปลอดภัย
ดังนั้นยามชบในอ้อมอกของชายหนุ่ม มันจึงส่งเสียงครางต่ำออกมาเบาๆ

เมื่อครู่ยังเป็นสิ่งมีชีวิตอันตรายท่าทางโหดเหี้ยมคลุ้มคลั่งอยู่เลย
บัดนี้กลับก้มหัวให้กับชายหนุ่ม แสดงความใกล้ชิด เสมือนเด็กดีที่เชื่อฟัง
ผู้ปกครองตัวหนึ่ง แม้รูปลักษณ์ภายนอกยังดูอันตรายน่าสะพรึงกลัว ทว่า
ลูกมุกะที่อยู่ข้างตัวชายหนุ่มกลับให้ความรู้สึกเชื่อ

สวรรค์ย่อมรู้ดี คำว่า ‘เชื่อ’ คำนี้จะเกี่ยวข้องกับลูกสัตว์ของเผ่ามุกะ
ได้อย่างไร สามคนนั้นที่อยู่ไกลออกไปตกตะลึงอ้าปากค้างกันไปพักหนึ่ง
จวบจนกระทั่งตอนนี้พวกเขาก็ยังคงไม่เชื่อสายตาดตัวเอง

ต่อให้เป็นพี่เลี้ยงเหรียญทองระดับเอสที่สมาคมอนุบาลสัตว์ของ
ดาวเคราะห์ทุกดวงยื้อแย่งกัน อยากให้ลูกมุกะตัวหนึ่งที่เข้าสู่สภาวะพร้อม
ต่อสู้เชื่อฟังเช่นนี้ เกรงว่าคงจะทำได้ยาก มากสุดก็ใช้กำลังกำราบเอา

แต่ตอนนี้ลูกมุกะตรงหน้าพวกเขาตัวนี้เป็นฝ่ายก้มหัวคลอเคลีย
ชายหนุ่มก่อน!

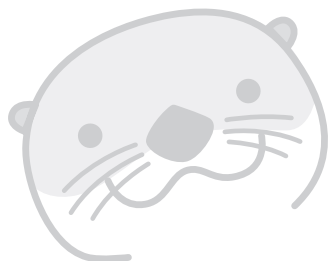
เขี่ยหลวนไม่รู้ตัวเลยว่าได้กระทำเรื่องเหลือเชื่อในสายตาคอนอื่น
ไปแล้ว ด้วยความที่เป็นมนุษย์อ่อนแอคนหนึ่ง พอเขี่ยหลวนถูกลูกสัตว์
ขนาดใหญ่มองหน้า...ชบเบาๆ ที่หนึ่ง ก็ล้มลงนั่งจุ่มปักไปกับพื้น

อีก...เจ็บกันจัง!

เซี่ยหลวนเจ็บจนแยกเขี้ยวยิงฟัน แต่เขาก็อดทนไม่ร้องออกมา เพียงยื่นมือไปลูบลูกมูกะที่ดูราวกับยังอยากจะซบเขากลับ

ตอนที่ซบเข้ามาที่อกของเขา เซี่ยหลวนเห็นลูกสัตว์ขนาดใหญ่ตรงหน้า ซึ่งเป็นสิ่งมีชีวิตอันตรายแสดงท่าทีระแวงระวัง หดกรงเล็บแหลมคมเข้าไป ทั้งยังไม่กล้าใช้แรงซบมากเกินไป...

แม้รู้สึกว่บทบาทเริ่มแรกที่ได้มาไม่ค่อยถูกต้องนัก แต่เซี่ยหลวน ก็คิดว่าเขาไม่ได้เกลียดบ่นนี้

ทดลองอ่าน